

Běžíme nocí. Nás pět. Běžíme lesy Nového Edenu, zahalenými do bílé noci. Lugh, Tommo, Ash, Creed a já. Běžíme.

Zem pokrývá měkká drť listí a větviček. Hebký polštář tlumí dusot našich bot. Náš dech se sráží v ledovém vzduchu. Jsme vybíčovani a myslíme jen na svůj cíl.

Lugh má přes prsa přehozený stočený provaz. Já nesu nálož. Zabalenou do plátna a nacpanou do brašny spolu s mým skromným vybavením.

Nesu si dalekohled, deku, lékárníčku, kotlík, košili. Nůž zastrčený v pochvě v botě. Šipkostríl. Pásek se střelivem. Luk z bílého dubu a toulec plný šípů. Srdcekámen mám zavěšený na šňůrce. Chladí mě v důlku pod krkem.

Partyzáni putují nalehko. A rychle. A to jsme právě my. Jsme pokračovatelé Svobodných sokolnic. Vydali jsme se bojovat za právo žít v Novém Edenu. V tomhle světě je nouze o dobrou půdu a čistou vodu. Ale v Novém Edenu to všechno je. Je dědictvím všech. Slabých i silných. Starých i mladých. Lidí a zvířat a všeho, co žije na zemi. Ne jenom jeho a několika jeho vyvolených.

On. DeMalo. Hledač. Jeho vyvolení jsou Služebníci Země. Jenom mladí lidé. Silní a zdraví. Ploditelé, dělníci jeho nového, zářného světa. Přinucení sloužit mu. Svedl je a omámil. Přesvědčil je, přemohl a podrobil své vůli. Drží je v poslušnosti svou armádou Tontonů.

Této noci se prolétáme mezi stromy. Každý běžíme vlastní stopou. Přeskakujeme potoky a kameny. Pak náhle zpomalíme, abychom se bezpečně dostali přes spleť kořenů trčících ze země. Nemůžeme si dovolit zranění. Žádné klopýtnutí, vymknutí nebo zlomeninu.

Jsme na samém okraji Nového Edenu. V nejjihozápadnějším výběžku, kde se rozplývá do pustiny Úhoru. Tohle je mrtvá země. Žádné usedlosti ani statky. Jen hřebeny, kopce a údolí. Krajina je uzavřená sama do sebe. Pod tenkou vrstvou půdy je tvrdá skála a kořeny stromů jen obtížně hledají oporu.

Pokud to jde, držíme se na vyvýšených místech. Náš lesní svět se koupe v chladném, bílém měsíčním světle. Vybíháme ze stínů na světlo. A zase zpátky do stínu. Tam a zpět, tam a zpět. Ve stříbřitém světle vypadáme jako duchové. Duchové na útěku.

A Stopař je můj přízračný vlčák. Mohutný, hrubosrstý vládce lesů se míhá po mém boku. Vysoko nad stromy Nero s krákaním brázdí noc. Pluje s větrem oceánem hvězd. Oceánem neklidných hvězd.

Je čas hvězd. Období padajících hvězd. V těchto krátkých dnech roku, kdy světla brzy ubývá a všechno hyne, jasné hvězdy létají tmou. Jsou to neklidné duše mrtvých, které se vracejí na zem, aby dokončily, co za jejich života zůstalo nedokončeno.

Většinou běžím vpředu. Ale čas od času zpomalím, abych šetřila dech. Míříme na východ. Přímo na východ za Velkým vozem. Nepočítala jsem s tím, že celou cestu poběžíme. Ale prostě to tak je. Když jsme opustili jeskyni, kde jsme odpočívali, vyrazila jsem rychlou chůzí. Po několika krocích jsme už běželi. Jsme příliš nabuzení, příliš dychtiví, než abychom zpomalili.

Od začátku mám oči na stopkách. Pasu po první Jackově značce. Po začátku jeho stezky, po sivém smrku. Sivý smrk je strom

jako žádný jiný. Zakrslý a pokroucený. Nepřehlédnete ho za dne ani v noci. Když uvidím první strom, jeho první značku, musím se usmát. Dělá to přesně tak, jak jsme se domluvili. Na severní stranu stromu, na větev ve výši ramen, zavěsil několik spletených kořínků. Takhle mi značí cestu každé půl ligy. Je to naše tajemství. Jeho a moje.

A Jack je mé tajemství. Všichni ostatní si myslí, že je mrtvý. Myslí si, že zemřel už před měsícem, když jsme vyhodili do vzduchu Vzkříšení, pevnost Tontonů. A tak to musí zůstat. Musejí si myslet, že zemřel. Jack má mezi námi jen málo přátel. Ti, s nimiž běžím téměř lesy, k nim nepatří.

Ash a Creed ho nenávidí, protože byl nějaký čas s Tontony. Je pravda, že se Jack přidal k nepříteli. Ale aby bojoval proti němu, ne s ním. Ale potřísnil se krví. Byl u toho masakru v Černolessí, když Tontonové pobili naše přátele. Svobodné sokolnice a lupiče. Ale nijak se na té řezi nepodílel. Vlastně Creedovi a Ash zachránil život. A taky Maev. A pomohl nám ve Vzkříšení. To on to místo vyhodil do vzduchu. Emmi je naživu jen díky jeho rychlému úsudku.

Nic z toho si nemůže přičíst k dobru. Aspoň pokud jde o Ash a Creeda. Té noci ztratili v Černolessí své lidi. Rány v jejich duších jsou hluboké a zůstanou tam navždycky. Jack byl s vrahy a to stačí na jeho zatracení. Kdyby věděli, že je naživu, určitě by ho zradili.

Lugh Jacka nenávidí nejvíc. A hned po něm Tommo. Oba kvůli mně. Slim Jacka nezná. Molly a Emmi ho milují. S Jackem to nikdy není jednoduché. Takže jsme se já a on rozhodli. Protože nemůžeme všem věřit, bude nejjistější, když to nepovíme nikomu. Pro ně musí zůstat mrtvý.

Kdyby tak jen věděli. Jack je na naší straně. Je to můj zvěd a špion. Usilovně pracuje na síti rebelů Nového Edenu. Má uvnitř několik lidí, Služebníků, kteří prohlédli, a mají stejné cíle jako my. A navíc

nějaké vyhnance. Takzvané Stromové psy, lidi, kteří utekli do le-  
sů. Když jim DeMalo sebral půdu, rozhodli se, že zůstanou. Ukryli  
se a škodili mu.

Jack mi pomohl naplánovat první akci. Nakreslil do hlíny ma-  
pu. Mluvili jsme o taktice a o municí. Vyznačil celou naši cestu  
víc než dvě ligy od jeskyně k mostu. K mostu, který se klene přes  
Východní rokli a spojuje Nový Eden s Úhorem. K mostu, který  
chceme vyhodit do vzduchu.

Nedávno ho postavili otroci. DeMalo je stavitel cest a mostů.  
Tontonové se tak mohou rychleji přemisťovat. Znamená to snad-  
nější cestování pro jeho Služebníky Země, kteří obdělávají ukra-  
denou půdu. Chceme postupně zničit všechny mosty. Na tom  
před námi si dobře vyzkoušíme náš výcvik, disciplínu a metodu.  
Beze strachu z vyrušení.

Je dobře, že nám Jack vyznačil cestu. Teď už známe Nový Eden  
docela dobře. Ale dokud nepostavili tenhle most, nebylo v tomhle  
zapadlém koutu zhora nic. Víme zhruba, jak vypadá.

Před chvílí jsem zpomalila a běžím vzadu. Vyhlížím poslední  
Jackovu značku. Přede mnou je sivý smrk. Krčí se sám a stranou.  
Trochu u něho zpomalím. Ano, je to tam. Spletené kořínky na vět-  
vi. Východní rokli a most jsou přímo před námi. Cítím vzrušení.  
Zrychlím a Stopař se mnou drží krok.

Creed je kousek vlevo ode mě. Jako vždycky je bez košile, po-  
tetovaný od krku do pasu. A bez bot. Jako vždycky. Říká, že si  
pamatuje krajinu, když se jí dotýká chodidly. Chlad ho donutil ob-  
léknout švihácký redingot. Ošoupané šosy za ním vlají, a když ho  
míjím, zářivě se na mě zašklebí. V uších se mu blýskají stříbrné  
náušnice.

Ash běží plynulým krokem, natahuje dlouhé nohy, ramena schý-  
lená. Do pasu dlouhé vlasy za ní vlají jako prapor. Probíhám kolem

ní a pokývnu jí. Jsme skoro na místě. Pousměje se. Na její hranaté tváři je jen vzácně vidět úsměv. Ash zdaleka není nijak zasmušilá, ale také to není žádná veselá kopa. Pokud před námi nejsou nějaké potíže, nebezpečí nebo boj. Doufala v to. Ale ne ve zlém.

Dobíhám Tomma. Jsem těsně u něho. Vyhýbá se mi. Sklání hlavu, takže mu vlasy zakrývají oči. Ale já vím, co bych v nich viděla. Bolest. Hněv. Dotýkám se jeho paže, aby věděl, že jsme blízko mostu. Odstrčí mě. Rychle a docela hrubě.

Tommo mě právě teď hrozně nenávidí. Ale je to pochopitelné. Takhle mu zlomit srdce. Bezhlavě, bez uvažování o důsledcích. V patnácti letech se potácí mezi jinošstvím a mužstvím. A já jsem polibkem oklamala oba, chlapce i muže. Lživý milenecký polibek. Teď si léčí rány mé zrady.

Já a Stopař běžíme dopředu a dobíháme Lughu. Nějaký čas pevně třímal vůdcovství. Nedávno jsem si všimla, že neustoupil Tommovi. Myslím, že má něco v plánu. Nemám ale čas o tom přemýšlet.

„Lughu!“ zavolám tiše, když ho doběhnu. „Už tam skoro jsme. Teď to vezmu já.“

Střelí po mně pohledem. Měsíc ještě zdůrazňuje, jak je krásný. Tmavé měsíční tetování se mu ostře rýsuje vysoko na pravé tváři. Stejně jako moje. Udělal nám je otec, aby bylo zřejmé, jak jsme výjimeční. Vzácná dvojčata zimního slunovratu. Chlapec stvořený z denního světla, zlatý jako slunce, dítě matčina srdce. Dívka, já, černá jako noc, zrozená ve stínu svého bratra. Sotva byste hádali, že já a Lugh jsme dvojčata, že jsme sdíleli stejné luno.

„Pusť mě dopředu. Víš, že teď nás vedu já.“

Neposlouchá. Jen se dívá přímo před sebe a urputně vystrkuje bradu. Zrychlí. Já taky. Než se naděju, závodíme. Nevěřicně si ho změřím. „Přestaň. No tak, Lughu.“

Neodpovídá. Žene se dál. Funí. Chřípí roztažené, zuby zatnuté. Ale dlouhý běh ho trochu vyčerpá.

Potřesu hlavou a přidám. „Dobře. Jak chceš!“

Pořádně se do toho opřu. Já a Stopař ho během chvíle necháváme za sebou. Ohlédnu se. Zůstal stát. Předklání se a opírá se rukama o kolena. Lapá po dechu. Ash, Creed a Tommo ho určitě předběhnou.

Vybral si špatný čas na měření sil. Budu si s ním muset promluvit. Prozatím to necháme být. Teď musíme odpálit most.

Krčíme se za hromadou kamenů na kopci nad mostem. Obhlížíme okolí a zkldňujeme rozbourěný dech. Stopař se vmáčkl mezi mě a Ash a s vyplazeným jazykem se chladí.

Nero mi přistane na hlavě. Zatíná mi drápy do hlavy. Když ho sundám, vidím, že má na pravé noze přivázaný svitek třešňové kůry. Vzkaz od Jacka. Rozbalím ho tak, aby to ostatní neviděli. Mohlo by to být něco, co potřebuju okamžitě vědět. Načrtl na kůru pyramidu. Ne, není to naléhavé. Změnil místo našeho nočního setkání. Sejdeme se na Železném stromu. Zastrčím svitek do kožené mošničky u pasu.

Sleduji dalekohledem most a okolí. Vypadá to přesně tak, jak mi Jack nakreslil klacíkem do prachu. A jak jsem to pak nakreslila já svým přátelům. Je to na chlup tak, jak říkal. Jack má smysl pro detail, to se musí nechat.

Most postavili na troskách starého mostu Padlých. Přidali pár dřevěných vzpěr, nové svrchní fošny a trámy. Jednoduchý most byl dlouhý čtyřicet stop a spojoval protilehlé strany strmé průrvy. Východní rokle. Brutální zásek do těla země. Hluboko dole v jejích útrobách se žene divoká voda. Ve tmě je vidět stříbřitá nit zpěněného říčního proudu, který se valí z kopců.

Ash tiše hvízdne. „Doufám, že nemáš závratě,“ říká Lughovi. „Jestli si chceš prohodit úkoly, moje nabídka stále platí.“

„Proč? Myslíš si, že na to nemám?“

Překvapeně sebou trhne, když slyší jeho podrážděný tón. „Nebuď naštvaný. Víš přece, že prostě ráda vyhazuju věci do vzduchu.“

„Zvlášť když je postavili Tontonové,“ poznamená Creed.

„Myslíš otroci,“ opáčí. „Nikdo jiný Nový Eden nebudeje.“

„Tak pojďte, projdeme si to ještě jednou,“ říkám. Poklepu Tomma na paži. Sotva se ho dotknu. Podívá se na mě. „Tommo, výhody.“

Černé oči se mu ve tmě zalesknout, ale nedovedu z nich nic vyčíst. Ironicky se usklíbne. „Žádné mraky. Jasný měsíc. Malý most. Rychlá záležitost. Stačí?“ vyslovuje pečlivě hrubým hlasem.

Cítím horko na tvářích. Poslední dobou dělá, jako kdybych se k němu chovala shovívavě. Rozhodně to tak není. Hluchý mladík by především asi neměl bojovat. Ikeovi to dělávalo starosti. Ale Tommo nechtěl kvůli své hluchotě žádné úlevy. Nepotřeboval je. Prošli jsme opravdu těžkými šarvátkami, a Tommo nikdy nezklamal. Ani jednou jsem se k němu nemusela chovat jinak než k ostatním. Proto mě bolí, když předstírá, že to dělám. Ví, že mě to štve. A právě proto to dělá.

„Stačí,“ opáčím. „Nějaké nevýhody, Creede?“

Zadívá se na cestu. „Máme jeden velký problém.“

Zatímco mluvím, vyndávám z brašny věci. Cínovou píšťalku na šňůrce. Náš signál v nebezpečí. Dvě hvízdnutí znamenají rozdělit se, utéct a schůzku na domluveném místě. Pak vyndám výbušninu. Velikostí i vahou se podobá cihle. Je zabalená do naolejovaného plátna. K tomu úhledné klubíčko zápalnice z kopřivového provázku.

„Nemáme odsud dobrý výhled,“ pokračuje Creed. „Na tuhle stranu s Tommem vidíme tak na sto stop, na druhou sotva na

sedmdesát. Co, Tommo?“ Tommo přikývne. „Jestli se někdo přiblíží kolem těch kopců, uvidíme ho na poslední chvíli. Budeme se muset okamžitě rozhodnout, jestli střílet, nebo ne.“

Úzká prašná cesta vede od západu na východ. Opisuje oblouk úpatí kopců a vynořuje se jen na poslední krátký úsek. Přesně jak to říká Creed.

„Jsou si tvoji informátoři naprosto jistí, že Tontonové nemají takhle daleko svoje hlídky?“ ptá se Lugh.

„Ano. Ale musíme být ve střehu a zachovat chladnou hlavu. To platí pro všechny, Creede.“

„Copak jsem nějaká horká hlava? Jsem jako kus ledu.“

„Ash, ty a Stopař budete naše předsunutá hlídka. Kde budete?“

Vlastním dalekohledem obhlédne okolní kopce. Pak ukáže na křovím zarostlý hřbet, který se táhne vysoko za námi. „Támhle. Je to nejvyšší místo v okolí.“

„Dobře,“ souhlasím. „Stopař půjde s tebou. Hodně štěstí. Tak, chlapče, jdi s Ash.“

Váhá. Je poslušný, ale rozpolcený. Tenhle vlčák patří jen jedné ženě. Když jsem ho poznala, patřil Mercy. A pak, daleko od jeho domova, jsem ho po čase potkala znovu. Spíš to bylo tak, že on si našel mě. A zabral si mě pro sebe.

„Jdi, Stopaři.“

Odbíhá s Ash, Creed a Tommo zaujímají svá místa za skalisky. Výhody a nevýhody, místa s nejlepším výhledem, to všechno jsme znali dopředu. Celou akci jsme probírali znovu a znovu, ale tohle je skutečnost. Opakováním si všechno utvrdíme. Dozadu za opasek si zasunu tři malé březové louče a nálož vezmu do podpaží. „Víš jistě, že je to dost silné?“ ptá se Lugh.

„Určitě. Slim ví, co dělá. Jdeme na to. Budeme pracovat co nejrychleji.“



„Kryjeme vás,“ říká Creed. Má rozhodný výraz a pronikavý pohled. On a Tommo berou do rukou luku a zakládají šípy.

Lugh a já běžíme dolů. Nero letí před námi. Jsme na cestě. Doběhneme ten kousek k mostu a slezeme po kamenitém svahu. Pod mostem je tma. Čerstvé dřevo ostře voní. Lugh shodí lano, které nese, a já jiskrou z pazourku zapálím louči. Zdvihnu ji vysoko nad hlavu, abychom dobře viděli na konstrukci mostu.

Je jednoduchá. Jako plochá střecha na krovu sedlové střechy. Dva hlavní nosníky z dob Padlých – železné a jednu stopu široké – jsou vetknuté hluboko do stěn rokle. Odtamtud se zdvíhají a stýkají se uprostřed délky mostu. Na každém nosníku je několik nových dřevěných vzpěr. Žádná překvapení. Přesně jak jsme čekali.

Podívám se dolů a okamžitě toho lituji. Rychle odvrátím pohled. Rokle spadá strmě dolů k běsnícímu říčnímu proudu. Svítím Lughovi, když klouzavým uzlem uvazuje lano k nosníku v místě, kde se noří do skály. Od hořící louče zapaluju další dvě. Pak je zasunu do štěrbin ve skále, takže osvětlují spodní stranu mostu.

Mezitím si Lugh uváže druhý konec provazu kolem hrudi. Utáhne druhý klouzavý uzel a je připraven. Posadí se rozkročmo na nosník. Podám mu výbušninu. Jakoby nic si ji zastrčí do kabátu a začne se posunovat dopředu a vzhůru ke středu mostu. Popouštím mu provaz.

„Klid, nespěchej,“ říkám mu.

„Rozhodně se nechystám běžet.“

Dostává se ke styku dvou nových dřevěných vzpěr. Musí se nějak dostat kolem nich. „Povol mi trochu lano,“ říká.

Chytí se první vzpěry a vytáhne se do dřepu. Pak se postaví na nosník. Tajím dech, když se protahuje mezi dvěma vzpěrami, objímá je a nohama hledá oporu. Jde to obtížně. Dávám pozor, aby mu lano nepřekáželo.

Za chvílku to má za sebou. Usměje se. „Trochu to klouže,“ říká a v šeru se mu bíle zalesknou zuby.

Znovu si sedá na nosník a posunuje se kupředu a vzhůru ke středu mostu. Povoluju mu provaz. Mám husí kůži. Neposlouchej dunění řeky pod sebou. Nemysli na ostré hrany skalisek. Vytáhne z kabátu nálož.

„Pořádně ji tam vmáčkni,“ říkám. „Jdi pomalu, buď opatrný.“

„Mohla bys chvílku mlčet?“

Vzduch rozechvěje vytí vlčáka. To je Stopař. Signál.

„Někdo se blíží,“ říkám.

„Zhasni světlo.“

„Ale co provaz...?“

„Zadus louče!“

„Nehýbej se, zůstaň na místě!“ Pouštím provaz a rychle popadnu louče. Strčím je hořícím koncem do štěrku. Když popadnu třetí a otočím se, abych se ujistila, že je Lugh v pořádku, vidím, jak se natahuje. Natahuje se, aby nacpal nálož na místo.

Natahuje se ještě víc.

Ztrácí rovnováhu.

Padá.

Sjedu po štěrku a chytím konec lana. Napne se na celou délku a zaklesne se mezi vzpěrami.

Lugh se houpe ve vzduchu vysoko nad řekou. Drží ho jen provaz uvázaný kolem hrudi. V jedné ruce svírá konec zápalnice a nálož se komíhá hluboko pod ním.

Skočím na nosník a lezu, jak nejrychleji dovedu. Nero poletuje kolem mě a vyděšeně kráká. „Sklapni,“ syknu.

Dolezu ke dvěma vzpěrám, které se stýkají ve tvaru písmene V, a vmáčknu se mezi ně. Sehnu se a sevřu provaz. Nevím, co chci vlastně dělat. V uších mi tepe krev a žaludek mám jako na vodě.